

Matjoi Plattonen.

Karjalan äiti.

Kuulu itkijänainen Matjoi Plattonen.

Lähtiessämme muistojen maille, palauttakaamme mieliimme Karjalan Sivistysseuran pystyttämän Shemekkain ja Vornasten patsaaseen hakatut sanat:

Matkamies, pysähdy,
sukukuntasi parhaat henget haastavat
muinaisuudesta.

Etteivät nuo sanat ole turhaa helinää — sen todistaa seuraava tohtori Martti Haavion lause: "Runolaulajain osuus nykyisen Suomen luomiseen on niin suuri, että heidän nimiensä ja tekojensa tunteminen kuuluu yleiseen kansalaissivistykseen." Pysähdyimme tällä kertaa Matjoi Plattosen hautapaikalle eteen Suistamon vanhassa kalmistossa. Muistoissamme.

Kun haluamme katsoa menneisyyteen, siirtyä muistojen maille, tuonne pyhään maahan, kaukaiseen Karjalaan, niin hiljalleen, hellävaraisesti, nostamme muistojen huntua. Ne muistot ja kuvat ovat niin kalliit ja kauniit, että niitä peittävä verhoakin on hellien liikuteltava.

Mutta eivät ainoastaan nuo auringon kultaamat, kuun hopeoimat maisemat, koivun lehtien hyväilevä kosketus veden pintaan, kalmiston puiden piirto taitaan rantaan, valkovoikoista valkoisenaan loistavat niityt, loputtomilta tuntuvissa salomaissa kuusten oksissa kiikkuvat punatulkut ja suon reunalla uneliaana ruokkuva kurki mieltämme lämmitä. Sieltä muistojen mailta nousevat monet rakkaat ihmiset — oma äiti, läheiset omaiset, kaikki "tuonilmaiset". Sieltä saapuu myös Karjalan äiti, itkijänainen Matjoi Plattanen. Tuo nainen, joka on saanut murheen sanoiksi — sanat kyyneleiksi.

Itkijänainen on vallan vieras käsite monelle nykyajan kiireessä vaeltavalle ihmiselle. Voi kuulla kysymyksen mikä tuo on, kun vierasheimoinen näkee itkijänaista esittävän kuvan tai kuulee sanan — itkijänainen. Miehisten runolaulajien joukko on jo kadonnut, tekisi mieli sanoa, sukupuuttoon kuollut.

Poissa ovat Miihkali Perttunen ja Teppo Jänis, poissa kuuluisat Shemekkat, poissa monet, monet Kalevalan laulajat ja uljaat metsämiehet. Itkijänaisia on enään elossa kymmenkunta, yhden mainitakseni, Irinja Arhipoffin tyttären, Fekii Martikaisen. Mutta Matjoi Plattonen joutui jo eläessään itkijänaisen eturiviin, suomalaissivistyksenä itkuvirsien taitajana ensimmäiseksi, ja sai kunnianimen Karjalan äiti. Kun naisesta kirjoitetaan Karjalan äiti, niin tokihan tahdomme tuohon naiseen tutustua, tulla todella tuttavaksi.

Matjoi Plattosen nimen yhteydessä nousee myöskin esulle Loimola. Missäkö senniminen paikka on? Tietenkin Loimolan järvi ympäröivine "vihreine kultineen" ja laajoine, toisin paikoin ehkä ihmisjalan koskaan koskettamane salomaineen on kauan ollut olemassa. Mutta Suomen kansan tietoisuuteen ja historian lehdille on Loimola tullut viime sotien aikana Kollaan joen taisteluista. Annetaanpa E. Palolammen kirjassaan "Kollaa kestää", huakan kertoa: "Kollaanjoen taistelut alkoivat siis itsenäisyydenpäivänä, eikä silloin vielä ollut aavistustakaan siitä, että tästä pahaisesta purolinjasta, jota ei suinkaan pidetty Loimolan suunnan viivytystenjoista läheskään vahvimpana ja edullisimpana, tulisi katkerien taistelujen ja raskaitten uhrien verinen, mutta kunnialkas Kollaa, joka näkisi myös sodan päättymisen — runneltuna, mutta murtumattomana". E. Palolampi kertoo myös seuraavaa: "Niin huolellista kuin evakuointi sodan aikana olikin, tapahtui sodan päätyttyä suoritettussa evakuoinnissa ainakin yksi laiminlyönti. Vanhassa Loimolassa oli vanhan itkijänaisen Matjoi Plattosen talossa hänen valokuvasuurenmuksensa, joka oli oikein hyvä, ja pirtin samalla seinällä olivat m.m. jollekin vanhalle karhunkaatajalle kuuluneet tulukset. Ehkä talossa oli paljonkin kulttuurihistoriallisia muistoja. Mainitsin Matjoi Plattosen kuvasta joillekin, jotka menivät noutamaan tavaraa Vanhan Loimolan taloista, mutta kuva jäi kuitenkin sinne seinälle, sitä ei kukaan muistanut."

Mutta vuonna 1843, mikä vuosiluku piiryy Matjoi Plattosen elämäkertaan syntymävuotena, Loimolan pieni kylä uinui vielä erämaan rauhallisessa olotilassa suuren järvensä eräällä rannalla pienenä, harmaana taloryhmänä. Matjoi Plattosen lapsuudessa, nuoruudessa, naimisiin menon aikoina, eikä vielä keski-ikässäkään historioitsijat näe mitään naisen tavallisesta elämäntyylistä poikkeavaa. Tietenkin Matjoi jo nuorena taisi runoja ja itkuvirsiiä, olihan hänellä niitä veren perintönäkin, m.m. kuuluisa Iivana Onoila läheisestä Lytsyn kylästä oli hänen serkkunsa, mutta itkuvirsien taitajia oli silloin paljon. Matjoi Plattonen taisi huomattavan määrän Raja-Karjalan tavallisia, eepillisiä ja lyyrillisiä lauluja, mutta ennenkaikkea hän oli itkijä. Kotikylässään ja laajemmaltakin tuli Matjoi Plattosen kuuluisaksi hää- ja hautajaismenojen palkat-

tuna itkijänä. Kuten jo mainittu, Matjoi sai murheen sanoksi ja sanat kyyneliksi, hänen maanensa tavavana "tuonimaisten" tavavana levisti, ja kun vuonna 1906, Matjoi oli silloin 65-vuotias, Sortavalan laulujunille vaihtui runolaulajat ja itkijänaiset, paasi Matjoi Riactonen mukaan. Hän itki siellä Sortavalan laulujunilla niin, että meikem kuuljatkinkin aikoivat nkeä, tämä suolisten lehtien kertomaa.

Nyt saattaa joku nykymaailman riennöissä elävä ja asioista tietämätön kysyä: mitä ne oikein itkivät, nuo itkijänaiset? Senys vaatisi pitemmän kirjoituksen kunn tämä, mutta ehkä se asia Matjoi Plattosen kanssa seurustellessa hukkan selviää. Kun Iivana Onoia, Matjoi Plattosen serkku, kuuluisa runolaulaja, kuoli vuonna 1924, havahtui itsenämen Suomi tajuamaan Kalevalaisen kulttuurin arvon. Sinne hautajaistilaisuuteen kiirehtivät lehtimiehet Helsingistä, sivistysjärjestöt laskivat seppeleitä ja — mikä kunnia — hallituksen edustaja taski seppeleen. Mutta kalmistossa alkoi Matjoi itkuvirren serkulleen, hän itki ja nyhkytti ja kutsui Tuonen väkeä — "tuonilmaisia" — ottamaan rakkain käsin sinne ikivieraaksi saapuvaa.

*"Tulkaa jo, kaikki vanhimmat valtasynnyyt,
vaalijaiseni lasta vastaanottamaan,
avatkaa, armahat synnyyt,
hänelle Abramian aikuishet ukset,
hänen tullessaan toisille ilmasille."*

Oikeassa ympäristössään, kalmiston katveessa, kuunnelllessaan ja katsoessaan itkuvirsiensä esittäjää, valtaa kuulijan harras liikutus. Kalevala elää, Tuonela tulee tuttavaksi, maailma monine touhuineen häipyä pois.

Tässä sopinee mainita, että sielurukoukset vainajien edestä kuuluvat Raja-Karjalan väestön uskonopin alkeisiin. Puametissa, sielurukous-nimikirjassa, saattaa olla omaisten nimiä vuosikymmenien takaa.

Siis hautajaisissa itkettiin, mutta myös häissä tarvittiin itkijää, ja kun morsian oli kuulutettu, lähti hän sukulaisista myötäjäisapua pyytämään, ja taas tarvittiin itkijänainen pyyntö- ja kiitosvirttä esittämään.

Mutta Matjoi Plattoseen. Kuka meistä ymmärtää, mitä tuo Loimolan kalmiston hiljaisuudessa herkkäsynnyt Matjoi Plattonen tunsii, mitä hänen mieleensä liikkui, kun hänet haettiin Helsinkiin, laulamaan laulujaan ja itkemään itkujaan — Norjan kuninkaalle, tämän vieraillessa Suomessa.

Ja mitä koki tuo Loimolan kasvatti, kun hän joutui edustamaan Suomen muinaiskulttuuria Unkarissa, siellä pidetyssä kulttuurikongressissa. Tuo pitkä matka vanhalle ihmiselle, tuo suuri vieraiden ihmisten paljous ja kuitenkin — Matjoi itki itsensä unkarilaisten sydämiin. Hän lauloi unkarilaisille itselleen, mainitaan, että tuntui kuin Suomi äiti olisi saapunut heimolaisiaan tervehtimään. Matjoi Plattosen rukous Unkarin puolesta kuuluu A. O. Väisäsen muistiinmerkitsemänä seuraavasti:

"Nyt minä, maatunut eläjä, laulelen madjaarien mailla. Vaipunut, minä läksin vanhoilla varsin valtailmoja myöten, etähäisten matkaisen taakse omia omakuntasia etsimään; sulaton, läksin sulia ilmoja myöten suuria sukukuntasia etsimään. Täällä te

minut kauniiseen kansaanne, omaksi omaiseksenne ottelitte, hyvim arvosim asetteitte. Siitä antelen teille suurec, tuhannemkertaiset kiitokset. Ja minä kumartelen läpi kuumistani kuuvevien vetysien kera: tulkaa, armanat synnytyset Unkarin kansaa auttamaan sen ahtahissa tuoissa! Tulkaa, mairehet synnytyset, madjaarien kaunsta kansaa kaitsemaan! varjelehan, valtasynnytyset, kaikista vahinkosista, kaikista vihohisista tätä valcakuntaa, tätä madjaarien maata!

Varmaan joku ajattelee, että minkähänlaisissa ryysyissä se vanha karjalaismummo sinne Unkariin lähti? Se ajatushan olisi inhimillistä, nämä vaatepisteet ja "evakot" kun ovat vielä mielessä. Mutta annetaanpa jälleen tohtori Mariti Haavion kertoa:

"Karjalan äidin ainutlaatuista matkaa oli moni auttava käsi tukemassa, mutta myös moni huolestunut ja valpas katse seuraamassa. Hän oli vielä vireä, hän kuuli ja räki hyvin, hänen askelensa oli norja ja hänen muistinsa täydellinen. Hän astui Helsingin asemalle vain pienen pieni juurikori kantamuksenaan vakain tuumin. Korissa oli — hänen historiointsijansa kertoo siitä veitikka siilmäkulmassa — ainoastaan ruokopillejä ja kalakukko. "Siinä vasta", sanoo tohtori Väisänen, "oikea ulkomailta matkaaaja taitelija, jolla on kerallaan vain muuttaman päivän eväs sekä soittimensa". Pitkällä meri- ja maamatkalla ei mikään hämmästyttänyt tätä naista, jonka asuinympäristö oli ollut korven piiri. Budapestissa, junan saapuessa asemalle, hän laskeutui valkopukuisena, heliseväsolkisena, hunnukaana Pohjolan ruhtinattarena junasillalle, syleili luovtevasti vastaanottajiaan ja majoittui Kuningas Istvánin hotelliin. Kun hän astui esiintymään juhlan avajaistilaisuudessa, olivat hänen käsipuolesaan kreivi Teleki ja ministeri Setälä; mutta valppaat ja huolestuneet silmät näkivät, että muinainen korven eleganssi kesti tulikokeen; tahdikkaasti, vakavasti ja ylväästi hän lausui tervehdöksensä.

Hän kätteli sanomalehtimiehiä, piirtäjiä, valokuvaajia; julkisuus piiritti häntä. Hän hymyili kauniisti ja äänettömästi. Hän edusti kaukaista maata, kaukaista Karjalaa, pientä Loimolaa metsien kätöksessä. Hänen hahmossaan tervehti Lauujen pyhä alka uutta aikaa."

Matjoi esitti unkarilaiselle yleisölle paitsi rukousta Unkarin puolesta, varsinaisena ohjelmanumeronaan Kilpalaulaman. Matjoi Plattosen pukua, tuota valkeaa vaatetta huntuiineen, solkineen, säilytetään Kansallismuseon varastossa, mutta "Yliskylän emännän" puku on nähtävissä Kansallismuseossa ja muistuttavat ne kovasti toisiaan. Elköhän tuota Matjokin pukua olisi syytä asettaa näytteille, Karjalan äidin pukuna?

Tuolla Karjalan laulumailla, tuolla kalmiston katveessa kasvaneelle ei laulaminen Helsingin Seuraosaarella ihmisille, jotka pääsylipun maksaen häntä kuulemaan tulivat, liene ollut helpoimpia tehtäviä. Kirjailija Maila Talvio on Kotiliedessä julkaisemasaan kirjoituksessa "Taitelija", tuon asian oivaltanut. Hän kertoo, että Matjoi ei kieltäydy laulamasta, kun autollinen ihmisä saapuu, taas toisia, uusia kasvoja — mutta: "antaumus tulee hänen lauluunsa vain harvoin ja nimenomaan silloin, kun

kuulijain joukossa on taiteilija, joku, joka näkee hänessä taiteilijan eikä museoesineen. Tälle taiteilijalle hän silloin laulaa ja unohtaa uteliaat, ja kun hänelle kerrotaan Seurasaaren herttaisesta vanhasta professorista, joka perusti tänne koko tämän ulkomuseon ja joka nukkuu töittensä keskellä Karunan vanhan kirkon pihalla, niin värähtää itkijätären koko olemus ränkin kannel ja hän vaipuu hautakummun ääreen, ja laulun lähteet kumpuavat. Tuskin voi kukaan kauniimmin ja vainajan mieltä vastaavammin lähestyä Tuonen tuville lähtenytään kuin tämä taiteilija, joka on itkenyt niin monilla haudoilla Karjalan saloilla ja vuosikymmeniä rukoillut morsiamille, vastasyntyneille, sureville ja iloitseville. Hän tuntuu seisovan Tuonelan joen toisella rannalla ja huutelevan yli mustan veden, että vainajaa täällä rakastetaan ja kaivataan. "Tule hetkeksi takaisin, pyydä Jumalalta, että hän päästää, jätä käärinlinat pantiksi!" Kolme kertaa hän itkee ilmoille huutonsa ja toteaa sitten, että tuo tänne Tuonelasta on tekemättä.

Kuinka moni tuhannesta kuulijasta ymmärsi Matjoi Plattosen, hänen siinä vävistänsä luomistyös-sä? Kuinka moni näki lakastuneessa ulkokuoreessa ikuisesti nuoren hengen? Kuinka moni ymmärsi, että haudallaitkijä näki haudan taakse ja tunsu kasvotillaan Luojan hengityksen? Oliko arjen raatajissa ainoaa, joka näki, mitä tietä taakka voidaan saada hellitetyksi hartioilta? Oliko niiden joukossa, jotka usein huulillaan lausuiivat sanan "vapaus", yhtäkään, joka tuli-ajatelleeksi, miten ihminen pääsee vapauteen? Oliko arjen palvelijoissa yhtäkään, joka itkijävaimon kautta sai todistuksen pyhästä. Vihdoin: tajusivatko päivän helteessä vaeltavat ainoan, ainoan, minkä mukana elämän korpeen lankeaa vilvoittava kaste: taiteen läsnäolon.

Matjoi Platonen on taiteilija."

Tuleeko Matjoi jo tuttavaksi? Nuo uurteiset kasvot, ketterä liikunta, säkenöivä viisaus, lohdullinen elämänusko ja yllättävä suvaitsevaisuus, nuo ominaisuudet vahvasti Matjoiin karjalainen ystävä, Heikki Hyppönen, puhelimessa. Ja Karjalan äiti osasi käyttäytyä, kuninkaankin edessä, arvokkaasti, hillitysti, vieraalla maalla muistaen edustavansa Suomea. Tunkeilevalle kotimaan yleisölle, ihmisille, jotka tuijottivat häntä kuin museotavaraa, hän hymyili ylemmyyttä tuntien. Hän oli taiteilija, niin kirjoittaa Elli Tompurikin kirjassaan "Tieni jatkuu". Hän kertoo, kuinka vanha vaimo saapui eteiseen, mutta kun hän vei Matjoi Plattosen arkihuoneeseen ja istutti ja alkoi puhutella, niin: "vanhat kasvot häipyivät, jäljelle jäivät kirkkaat, viisaat ja veikeät silmät. Tummaristikäinen kotikutoinen puku verhoi kansannaista ja — maailmannaista, sen sanan parhaimmassa merkityksessä. Kuinka lähellä nämä kaksi tyyppiä ovatkaan toisiaan, silloin kun ne ovat aitoja."

"Matjoi Platonen innostui karhunlappajaisista kertomaan. Ei ole minulla pensselin, ei taltan, ei kynän kykyä sitä kuvatakseni. Hänen jokainen liikkeensä sulii yhdeksi sanan kanssa. Hän nousi, hän liikkui ja istuutui taas. Innostuksen ilon täyttämä hän oli. Yksitysisseikat sulivat kokonaisuuteen. Karhu oli muuttunut ystäväksi ja vihamieheksi samalla

kertaa. Korkea korpi oli takana, kullutaivas ylhäällä. Ja kaikki oli kuin revontulen valaisemaa. Oliko sana muuttunut liikkeeksi vai liike sanaksi, sitä en tiedänyt. Oliko hän vanha vai nuori, en tiedänyt. Tiesin vain, että Matjoiin luova ilo oli mennyt minuun. Minä iloitsin ja ainoastaan olin olemassa. Kertomus kotion taistelusta loppui.

Matjoi oli taas vanha vaimo. Eikä ollut sittenkään."

Muistamme varmaan, että Palolampi kertoo Matjoiin seinällä olleen karhunpyytäjälle kuuluneet tulukset. Sekä Tompuri että Palolampi mainitsevat molemmat karhunpyynnin Matjoi Plattosen yhteydessä. Karhunpyynnistä Matjoi mielellään kertoi, ja oliko se nyt ihmekään — salojen kuningas, karhu! Ja Loimolassa liikkui kyllä karhuja, karhunta ja koristaa mören Loimolassa olleen lattiaa. Sodan soiton syttyessäkin on Kalevalan kannel helähtänyt, soturi on muistanut Matjoi Plattosta, eikä se ole jollain lailla lohdullista. Nuo uurteiset, herttaiset kasvot.

Mutta vielä haluaisin piirtää Matjoiin kuvasta tähänastisista puuttuvaa: tuikkivat silmät ja hyväilevät kädet. Soudamme kuitenkin ensin Loimolan järvellä. Auringonkilossa vettä, synkät kuuset rannalla, tukkilauttoja menossa sahalaitoksen rantaan ja tuolla korkealla mäellä piirtyvät kalmiston puut taivaan rantaan. Joku ulkomaalainen on sanonut, että Suomessa tuoksuu puulta, mutta tuskin se puu missään on voinut niin voimakkaalta tuoksua kuin siellä "vihreän kullan" mailla. Nuori koulutyttö soutaa ja soutaa, vene karahtaa rantaan ja sellaista kuuluisaa Ahon metsäpolkua tyttö melkein juoksee. Välillä levittäytyy kukkiva piennar kuljalle, välillä äkäiset hyttyset ja paarmat lepikossa purevat, mutta Plattosen Matjoiin pojan mökille tyttö pääsee.

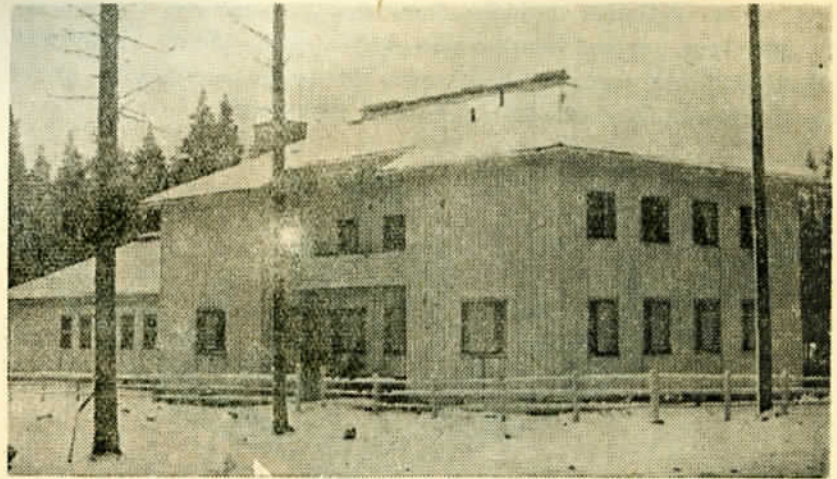
Kuinka Matjoi katsookaan silmät tulena tuikkivat, liekinä lempeänä lepattavat, tekisi mieli sanoa. Ja käsi hyväilee kättä, käsivartta: "Joko taas on koululupa, joko taas pääsit tulemaan, kaukaimesta kaupungista, vireästä Viipurista?" Ja tokihan Matjoi lauloi, sulhasvirttä, siinä auringon kultamalla matalalla portaalla. Komeaa karjalaista sulhasta lupasi, kertoi shemeikan tulevan, Neitsyt Marian lähettämän.

Aurinko kultasi nurmikon mökin lähettyvillä, kullalta välkkyi Matjoiin tukka. Meidät ympäröi jokin ihmeellinen — sellainen, johon ei käsin yltänyt, jota ei silmä nähnyt. Ja koulutyttön mieleen nousi ajatus, että tuossa harmaan mökin Matjoissa asui — luova henki. Hän oli taiteilija, luova taiteilija, jokainen sana, jokainen liike oli puhdasta kultaa. Kuinka Matjoiin silmät tuikkivatkaan hänen hyvästellessään ja taas pian käymään kutsuessaan, kuinka vaatimaton hän oli, puvussaan, käytöksessään, tuo Karjalan äiti. Ja kuitenkin, hän tiesi, kuka häntä ymmärsi ja mitä ymmärsi. Ei laulanut Matjoi koulutyölle siinä päivänpaisteessa itkuvirttä, sanoi, että tyttö oli vielä liian nuori tajuamaan Tuonen virttä, liian nuori "tuonilmaisten" tuville.

Mutta meitä ihmisiä on niin "monensilmäisiä", toinen näkee suuruutta ja ylevyyttä henkilössä, josta toinen sanoo, eihän se ollut kuin vanha vaimo.

Wille Boijer-Poijärvi: Metsässä.

Suomussalmi on saanut uuden Suomen Punaisen ristin lastensairaalan.

Ja kuitenkin — vaikka syyskuun 23. päivänä tänä vuonna oli jo kaksikymmentä vuotta kulunut siitä, kun Karjalan äiti siirtyi "tuonilmaisiin" — niin he lähtää kannel.

Kaksikymmentä vuotta on kulunut siitä, kun Matjoi Plattonen siunattiin Suistamon kirkossa ja kätettiin Suistamon vanhaan kalmistoon ja Maria Ryymän tyttärensä kanssa itki hänelle kuolinitkut — niin itkun hyminä kuuluu vieläkin. Vaikka sodan kirous on kulkenut Karjalan ja sen kalmistojen yli, niin sittenkin — Kalevala elää, Karjalan Äiti elää — muistoissamme.

Kun Matjoi Plattonen itki serkkunsa Iivana Onoilan haudalla, niin kehoitti hän haudan ääreen saavuttaessa heittämään keveät mullat serkkunsa rinnaalle.

Ajatuksin voimme siirtyä Karjalan Äidin haudalle ja jos osaisin niin itkisin Matjojen omilla sanoilla:

*"Heittäkää keveät mullat, kuin pajunlehdet,
ettei Karjalan äidin rintaa
painaisi ja jättäkää mullan
lomaan vaikkapa kuinkakin pienet rakokset,
että Karjalan äiti voisi nähdä
kajon auringosta ja
kuulla tuulten huminan puissa."*

T y p y.

Karjalaiset ja Karjalan ystävät!

Muistakaa lahjoituksilla ja jälkisaädöksillä Karjalan Sivistysseuran ja Kalevalaisen Kulttuurin Ystävien rahastoja!

Karjalan Sivistysseuran johtokunnan kokouksessa t.k. 3 päivänä johti puhetta kauppaneuvos Ville Mattinen. Ennen virallisten asiain käsittelyä puheenjohtaja lausui muistosanoja seuramme jäsenten, pastori Paavo Saarikosken ja professori Eino Railon kuoleman kautta poissiirtymisen johdosta. Läsnaolijat kunnioittivat vainajain muistoa hetken hiljaisuudella.

Juoksevien asioiden käsittelyn päätyttyä, otettiin keskusteltavaksi kirjailija Iivo Härkösen elämäkertaaineiston kerääminen ja kirjoittaminen. Tämä, jo monessa johtokunnan aikaisemmassa kokouksessa esillä ollut asia, on saanut sikäli myönteisen ratkaisun, että eräs sopivaksi katsottu henkilö oli alustavasti suostunut ottamaan tehtävän vastaan. Valittiin seuran varapuheenjohtaja, tri Engelberg yhdessä seuran sihteerin kanssa järjestämään kysymyksessä olevan asian käytännöllinen puoli.

Myöskin keskusteltiin seuran historiaosaston johtokunnan täydentämisestä kuoleman kautta poissiirtyneiden jäsenten tilalle ja tämän osaston työn uudelleen alkamisesta.

Niinikään keskusteltiin uuden osaston järjestämisestä "Karjalan Heimo"-lehteen. Siihen olisi saatava karjalaisia lapsia ja nuorisoa käsitteleviä kirjoituksia ja kuva-ainehistoa. Kun tämä asia oli aivan uusi ja se vaatii uusia järjestelyjä ja taloudellisia menoja, jätettiin hanke lehden toimittajan harkittavaksi.

Kalevalaisen Kulttuurin Ystävien johtokunnan kokous pidettiin välittömästi seuran kokouksen jälkeen. Siinä todettiin ensiksi, että viime johtokunnan kokouksessa myönnettyt opintoapurahat oli jaettu ja niistä saatu kiitoskirjeet. Tämän jälkeen päätti johtokunta merkitä Kansallis-Osake-Pankin uusia